

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy, a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Z. S.**, zastoupen Mgr. Kateřinou Lukešovou, advokátkou, se sídlem Klaudiánova 135/1, Mladá Boleslav, proti žalovaným: **1) Ministerstvo zdravotnictví,** odbor ochrany veřejného zdraví, Palackého nám. 4, Praha 2, **2) Krajská hygienická stanice Středočeského kraje,** Dittrichova 17, Praha 2, o přezkoumání závazného stanoviska žalovaného 1) ze dne 4. 11. 2014, č. j. 10853/2014-4/OVZ-23.1.2014, a závazného stanoviska žalovaného 2) ze dne 17. 4. 2013, zn. KHSSC 16780/2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 14. 12. 2015, č. j. 46 A 99/2015 – 61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalobce (dále také „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Praze (dále též „krajský soud“) Praze č. j. 46 A 99/2015 – 61 ze dne 14. 12. 2015, jímž byla odmítnuta jeho žaloba proti shora v záhlaví označeným závazným stanoviskům žalovaných, kterými byl udělen podmíněný souhlas s žádostí žalobce o dodatečné povolení stavby.

Krajský soud v napadeném usnesení vyšel z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 75/2009 - 113 ze dne 23. 8. 2011, z něhož citoval, a podle něhož *„závazná stanoviska vydaná dle § 149*

správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s, jelikož sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. .... Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.". Poté krajský soud konstatoval, že napadená závazná stanoviska nemohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce a k případnému zásahu může dojít až rozhodnutím, kterým bude jeho žádosti o dodatečné stavební povolení vyhověno za podmínek plynoucích ze shora uvedených závazných stanovisek, přičemž toto případné rozhodnutí správního orgánu je přezkoumatelné ve správním soudnictví, v jehož rámci bude mít soud možnost posoudit zákonnost závazného stanoviska ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Následně krajský soud uzavřel, že závazné stanovisko vydané podle ustanovení § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů tedy nelze samostatně přezkoumat, a dodal, že pokud žalobce v žalobě poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. 8 As 47/2005, musí poznamenat, že toto rozhodnutí bylo výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu překonáno. Z uvedených důvodů proto soud žalobu odmítl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s. a ustanovením § 65 s. ř. s.

V podané kasační stížnosti stěžovatel vytýká napadenému usnesení vady z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a), d) a e) s. ř. s.

Stěžovatel nejprve rekapituluje, že napadené rozhodnutí – závazné stanovisko prvního žalovaného ze dne 4. 11. 2014, č. j. 10853/2014-4/OZV-23.1.2014, je rozhodnutím, kterým došlo ke změně původního závazného stanoviska druhého žalovaného ze dne 17. 4. 2013, zn. KHSSC 16780/2013. Dále připomíná, že proti rozhodnutí prvního žalovaného ze dne 4. 11. 2014, č. j. 10853/2014-4/OZV-23.1.2014, podal rozklad, aby dostál povinnosti vyčerpat veškeré dostupné opravné prostředky, avšak bylo mu oznámeno, že „ ... správní řád nepřipouští proti závaznému stanovisku nadřízeného orgánu možnost podání rozkladu či odvolání ..." a toto podání bylo posouzeno jako podnět k provedení přezkumného řízení, který nebyl shledán důvodným. Stěžovatel je toho názoru, že dotčená závazná stanoviska nelze považovat za pouhý podklad k samotnému stavebnímu řízení, ale s ohledem na závažnost jejich výroků je nutné je považovat za samostatná rozhodnutí učiněná ve správním řízení. Stěžovateli tak byla postupem krajského soudu zcela odňata možnost bránit se změně původního závazného stanoviska, o jehož vydání stěžovatel požádal a má na jeho existenci zájem, které ale bylo z podnětu správního orgánu nebo třetích osob v neprospěch stěžovatele změněno. V tomto smyslu stěžovatel odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 42/2014 - 69, které se podrobně zabývalo možností soudního přezkumu rozhodnutí o přezkumu závazných stanovisek a konstatovalo, že taková rozhodnutí, byť se týkají závazného stanoviska, nelze ze soudního přezkumu vyloučit.

Stěžovatel dále napadené rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné, neboť krajský soud v něm nedostatečně vyložil úvahy, které jej vedly k napadenému rozhodnutí a pouze odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního sodu č. j. 2 As 75/2009 - 113 ze dne 23. 8. 2011, v tom smyslu, že dle něj není možný soudní přezkum závazných stanovisek vydaných podle § 149 správního řádu z roku 2004, neboť tato nejsou

samostatnými rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu a ani § 65 soudního řádu správního. Krajský soud podle stěžovatele formalisticky konstatoval, že napadená závazná stanoviska nemohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, s čímž stěžovatel nesouhlasí a namítá, že byl zbaven opravného prostředku v důsledku porušení dvojinstančnosti řízení ve veřejné správě. Ministr zdravotnictví znemožnil další přezkum rozhodnutí žalovaného, když vyloučil rozklad proti výsledku přezkumného řízení o závazném stanovisku, resp. když konstatoval, že není důvod pro zahájení přezkumného řízení, avšak bez jakéhokoliv dalšího odůvodnění. Stěžovatel také poznamenal, že Ústavním soudem bylo již opakovaně konstatováno, že každé rozhodnutí musí obsahovat přesvědčivé odůvodnění tak, aby bylo možno seznat, jakými úvahami byl soud veden při svém rozhodování. Odkaz na judikát Nejvyššího správního soudu stěžovatel za přesvědčivé odůvodnění nepovažuje.

Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil Krajskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

První žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém konstatoval, že se plně ztotožňuje s výrokem i odůvodněním napadeného usnesení krajského soudu. K tomu zrekapituloval, že krajský soud předmětnou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) a § 65 s. ř. s., přičemž v odůvodnění odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, podle kterého „závazná stanoviska vydaná podle § 149 správního řádu z roku 2004 nejsou rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., jelikož sama o sobě nezakládají nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Zákonodárce ve shodě se sjednocujícím rozhodnutím zavedeným § 149 správního řádu upřednostnil zásadu ekonomie řízení. Soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s. ř. s.“. Žalovaný dále rekapituloval, co v návaznosti na citaci z předmětného rozsudku rozšířeného senátu krajský soud dále uvedl. Poté žalovaný vyjádřil názor, že jako důvod kasační stížnosti přichází v předmětné věci toliko důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Návazně žalovaný zrekapituloval, v jakých skutkových a procesních souvislostech bylo vydáváno první i druhé závazné stanovisko, a současně uvedl, že po podaném rozkladu proti v pořadí druhému závaznému stanovisku (vydanému v rámci odvolacího řízení proti rozhodnutí podmíněnému v pořadí prvním závazným stanoviskem), v situaci, kdy právní úprava v daných souvislostech rozklad nepřipouští, bylo stěžovateli sděleno, že jeho podání bylo v souladu s § 37 odst. 1 správního řádu posouzeno jako podnět k provedení přezkumného řízení uvedeného závazného stanoviska. K tomu uvedl, že po prostudování spisového materiálu ministr zdravotnictví dospěl k závěru, že ve smyslu § 149 odst. 5 ve spojení s § 94 a násl. správního řádu nebyly dány důvody k zahájení přezkumného řízení. Dále poznamenal, že přípis, kterým je sdělováno, že nebyly shledány důvody pro zahájení přezkumného řízení není podle judikatury, jmenovitě podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71, rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s., a jako takový je vyloučen ze soudního přezkumu ve správním soudnictví. Ostatně stěžovatel ani žalobu proti tomuto přípisu nepodal. Dále žalovaný uvádí, že v předmětné věci tak nebylo vydáno rozhodnutí, které by bylo výsledkem přezkumného řízení podle § 149 odst. 5 správního řádu, na něž míří stěžovatelem připomínaný rozsudek Nejvyššího správního sodu ze dne

23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014 - 69, nýbrž napadené závazné stanovisko žalovaného ze dne 4. 11. 2014, č. j. 10853/2014-4/OZV-23.1.2014, bylo vydáno v rámci odvolacího řízení v režimu § 149 odst. 4 správního řádu, a v takovém případě se jeho soudní přezkum řídí zásadami uvedenými ve shora citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, a nelze je tedy samostatně soudně přezkoumat. Žalovaný má za to, že stěžovateli nebyla postupem krajského soudu odňata možnost bránit se změně původního závazného stanoviska, neboť jeho soudní přezkum je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny umožněn v rámci soudního přezkumu konečného rozhodnutí, jehož je předmětné závazné stanovisko podkladem, a to podle § 75 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný dále ve svém vyjádření také přiblížil věcné aspekty rozhodované věci, a to nejen ve vztahu k předmětným závazným stanoviskům, ale současně i ve vztahu k rozhodnutím, která byla danými závaznými stanovisky podmiňována a podmíněna. Závěrem svého vyjádření žalovaný uvedl, že kasační stížnost nepovažuje za důvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou zamítl a náhradu nákladů řízení žádné ze stran nepřiznal.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Kasační stížnost podřazuje důvody pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), d) i e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud ve spojení s tím nejprve konstatuje, že byla-li žaloba odmítnuta, přichází pojmově v úvahu pouze kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jako zvláštní ustanovení ve vztahu k ostatním důvodům podle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 – 98). Důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, je tedy ve vztahu k souběžně namítaným důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e) s. ř. s., vylučuje to důvody podle písm. a) i d) s. ř. s., neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o vlastní kasační námitky, z povahy věci se Nejvyšší správní soud musí nejprve vypořádat s námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného usnesení, kterou stěžovatel spojuje s nedostatečným odůvodněním. Jestliže by totiž dospěl zdejší soud k závěru, že napadené usnesení krajského soudu je skutečně nepřezkoumatelné, bylo by zpravidla vyloučeno vyjádřit se meritorně k jednotlivým kasačním námitkám. Konstantní judikatura pojímá za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména ta rozhodnutí, z nichž není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka žalobního řízení a proč má žalobní námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby.

Nepřezkoumatelná jsou podle ustálené judikatury též rozhodnutí, z nichž jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, nebo rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130; všechna uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz). Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu současně také plyne, že rozhodnutí správního orgánu může být zrušeno pro nepřezkoumatelnost pouze v případě, že trpí „*obecně velmi intenzivními vadami*“ [viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 47/2011 – 74.

Stěžovatel nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spatřuje jmenovitě v tom, že krajský soud v něm nedostatečně vyložil úvahy, které jej vedly k napadenému rozhodnutí a pouze odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního sodu ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009 - 113, v tom smyslu, že dle něj není možný soudní přezkum závazných stanovisek vydaných podle § 149 správního řádu z roku 2004, neboť tato nejsou samostatnými rozhodnutími ve smyslu § 67 správního řádu a ani § 65 soudního řádu správního. Krajský soud podle stěžovatele formalisticky konstatoval, že napadená závazná stanoviska nemohla zasáhnout do veřejných subjektivních práv žalobce, s čímž stěžovatel nesouhlasí.

V předmětné věci Nejvyšší správní soud neshledal, že by napadené rozhodnutí trpělo takovými vadami, pro něž by bylo nutné toto rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost /§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s./, a to z následujících důvodů. Stěžovateli je nutno přisvědčit v tom, že krajský soud se argumentačně dovolával předmětného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, nicméně na něj toliko neodkázal, ale podstatný právní názor z něj doslovně citoval, a poté také celou právní konstrukci soudního přezkoumání závazných stanovisek popsal a vyložil. Ostatně skutečnost, že se v poslední době jak v případě rozhodnutí správních orgánů, tak v případě rozhodnutí soudů, a to zdaleka nejen soudů správních, stále hojněji v rámci argumentace v odůvodnění rozhodnutí využívá citací a odkazů na judikaturu, je prakticky ustáleným jevem, a tato skutečnost je obvykle vnímána tak, že citace judikatury odůvodnění dodává na přesvědčivosti a současně umožňuje i jeho vyšší transparentnost a také racionalitu. To proto, že kromě argumentační síly lze tímto způsobem (odkazem na judikaturu, s níž se daný orgán stran právního názoru ztotožňuje, a citace z ní) lze tímto způsobem i „spořit“ ve vlastním textu odůvodnění. Tuto skutečnost také náležitě reflektuje i ustálená judikatura sama. Tak např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 11. 9. 2008, č. j. 6 Ads 94/2007 - 73 uvádí: *Smysl citace judikatury spočívá v argumentačním využití závěrů již vyřčených uznávanou autoritou soudního typu a v možnosti z toho plynoucí, spočívající ve zkrácení vlastního odůvodnění. Aby však takový odkaz splnil v plné míře svůj účel a byl v souladu s požadavkem přezkoumatelnosti daného rozhodnutí, musí být odkazované rozhodnutí jednoznačně specifikováno způsobem, který umožní i účastníkům řízení jeho rozumnou dohledatelnost.* V nyní posuzované věci bylo dané rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nejen právě požadovaným způsobem specifikováno, ale současně, či „navíc“, bylo stran podstaty užitého právního názoru také prakticky doslovně citováno. Nepřezkoumatelnost napadeného usnesení krajského soudu tak v tvrzeném případě v úvahu nepřichází. A to i vzdor tomu, že z logiky věci by při citaci judikatury v rámci argumentace zřejmě nejprve mělo být v odůvodnění uvedeno, podle kterých

ustanovení jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného aktu či postupu, s alespoň stručným uvedením a vyložením rozhodného právního názoru, a teprve poté by na podporu vyvozeného a uvedeného právního názoru mělo být odkazováno na souvztažnou judikaturu a z ní pak příp. i citováno. V odůvodnění napadeného usnesení bylo sice zvoleno pořadí opačné, nicméně v celkovém kontextu to podle názoru Nejvyššího správního soudu danému rozhodnutí neubralo na srozumitelnosti, a ani na dostatečnosti potřebného odůvodnění.

Z pohledu dalších kasačních námitek stěžejní kasační námitkou stěžovatele je, že krajský soud pochybil, pokud se postavil na pozici, že závazné stanovisko vydávané jako podmiňující pro rozhodnutí v režimu § 149 správního řádu je samostatně soudně přezkoumatelné. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nevykládá danou právní úpravu správně, a je třeba poznamenat, že zákonný, a také věcně správný, výklad zaujal v posuzované věci v prvé řadě již krajský soud v napadeném rozhodnutí, a převážně právně adekvátní pohled podal také (první) žalovaný ve shora rekapitulovaném vyjádření ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud k tomu jen stručně poznamenává, že úprava obsažená v § 149 správního řádu má v případě závazných stanovisek na mysli takové podkladové akty, které jsou „závazné“ pro navazující akty „podmíněné“. Z dikce, že jde o akty, které nejsou „*samostatnými rozhodnutími*“, se nesporně podává, že se jedná o akty, které nejsou způsobilé obstát samy o sobě, tedy, jejichž účel a poslání spočívá v tom, že slouží jako podklad, a to v daných souvislostech jako „*podmiňující*“ podklad pro vždy typově určité návazné rozhodnutí. V jejich případě tak nejde o samostatná rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu, a jako taková nejsou způsobilá zasáhnout do veřejných subjektivních práv účastníka řízení (v posuzované věci – do veřejných subjektivních práv stěžovatele). Takovým aktem je teprve až rozhodnutí podmíněné předmětným závazným stanoviskem. Proto také výslovná úprava § 149 odst. 4 správního řádu stanoví, že takovéto závazné stanovisko, či stanoviska, nelze samostatně napadnout odvoláním, a přezkoumat je v odvolacím řízení je možné jen v rámci odvolacího řízení vedeného o odvolání podaném proti rozhodnutí podmíněnému, resp. finalizujícímu. Stejně tak platí, že odvoláním, a ani rozkladem, nelze napadnout „přezkumné“ závazné stanovisko, vydané právě v rámci takového odvolacího řízení. To potom nachází svůj odraz i v právní determinaci soudního přezkoumání aktů správních orgánů ve správním soudnictví. Jako rozhodnutí je ve smyslu § 65 s. ř. s. možné ve správním soudnictví přezkoumat jen takové akty, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti jmenovitého adresáta. Vzhledem k tomu, že závazným stanoviskem vydávaným pro potřeby rozhodnutí v režimu § 149 správního řádu se ještě žádná subjektivní práva či povinnosti nezakládají, nemění, neruší, ani závazně neurčují (to se činí až v důsledku rozhodnutí podmíněného vždy předmětným závazným stanoviskem), nelze takové závazné stanovisko proto také samostatně přezkoumat ani ve správním soudnictví. Jeho soudní ochrana však možná je, a to za použití postupu v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s., v němž je na tyto a obdobné případy výslovně pamatováno. Dané ustanovení stanoví: *Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.* K tomuto právnímu názoru, jako názoru sjednocujícímu, dospěl také i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a to právě

v rozhodnutí, které bylo v napadeném usnesení krajského soudu citováno, a na něž krajský soud také blíže v podrobnostech odkázal, resp. z něhož, či právních názorů v něm zaujatých a vyložených, vycházel. Nejvyšší správní soud z důvodů shora připomenutých se s předmětnými závěry svého rozšířeného senátu nadále také ztotožňuje, a nepovažuje za nutné, a ani za vhodné, se od nich ani v nyní posuzované věci odchýlit.

Pokud jde o podpůrnou argumentaci stěžovatele závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014 - 69, tady je třeba v prvé řadě poznamenat, že se v něm jednalo o „rozhodnutí“ či stanovisko, které bylo výsledkem postupu podle § 149 odst. 5 správního řádu, což však není nyní posuzovaný případ. V nyní posuzovaném případě se předmětné rozhodování svým těžištěm odehrávalo na půdorysu § 149 odst. 4 správního řádu. Namítá-li stěžovatel, že jím podaný rozklad proti závaznému stanovisku z odvolacího řízení nebyl jako takový akceptován, nešlo o nezákonnost, neboť správní řád jeho akceptaci, jako postup zákonný, vůbec nepřipouští. Žalovaný (označený jako „první“) dané podání posoudil jako podnět k přezkumnému řízení, jeho důvodnost však neshledal a stěžovatele o tom vyrozuměl. Ze zákonné úpravy, a stejně tak ani z judikatury, přitom nevyplývá, že by takové oznámení bylo žalovatelné ve správním soudnictví jako nezákonné rozhodnutí. Jak Nejvyšší správní soud zjistil ze spisu, a jak také poznamenal i žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, stěžovatel také žádnou takovou žalobu nepodal.

K argumentaci stěžovatele závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2014, č. j. 4 As 42/2014 - 69, Nejvyšší správní soud ještě poznamenává, a to již nad rámec potřebného odůvodnění, že právní závěry tam zaujaté za správné míti nelze, neb se míjí obsahem a účelem právní úpravy § 149 odst. 5 správního řádu, a naopak je lze míti za zjevné vybočení z rozhodovací činnosti soudu. To ostatně vyvodil a také podrobně odůvodnil při provádění testu ústavnosti předmětného rozhodnutí i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 14. 3. 2016, sp. zn. I ÚS 2866/15, na který Nejvyšší správní soud považuje za možné (neb nejde o v nyní posuzované věci meritorně rozhodovanou otázku) pro stručnost dále již bez dalšího toliko odkázat.

Po přezkoumání kasačních námitek stěžovatele Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud při posuzování předmětné věci nepochybil a rozhodl správně a také v souladu se zákonem. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovaným správním orgánům žádné náklady řízení nevznikly, stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalovaným správním orgánům se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2016

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu